

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE
& FALLEN
THE KISS
OF
DUSK

A BUKOTTAK
ÉS AZ ALKONYAT
CSÓKJA

CARISSA BROADBENT

Dream
válogatás

A SZERELMÜKÉRT KÜZDENEK. DE VAJON MEDDIG MENNEK EL ÉRTE?

Mische meghozta a végső áldozatot, hogy megmenthesse azokat, akiket szeret – és örök éjszakába taszította a világot. Asar pedig most, hogy az istenek fogságába esett és a bosszú megszállottja lett, kétségbeesetten keresi kedvesét. Amikor egy istennő felajánlja nekik a végső utat a megváltáshoz, és vissza egymáshoz, Asar és Mische rendkívüli küldetésre indulnak. Meg kell szerezniük a Halál istenének hatalmát, hogy Asar végrehajtsa a lehetetlent: valódi isteni létbe emelkedjen.

Útjuk halandó és halhatatlan birodalmakon keresztül vezet, ahol régi barátaikkal és könyörtelen ellenségeikkel egyaránt találkoznak. De miközben az alvilág az összeomlás szélén áll, és az istenek háborúra készülnek, Asarnak és Mische-nek el kell döntenie, mit hajlandók feláldozni a hatalomért, hogy szembeszálljanak a halállal.

Azonban a bosszúálló istenek és ősi árulások játékában vannak olyan adósságok, amelyeket talán még a szerelem sem képes megfizetni.

CARISSA BROADBENT

a The New York Times és a USA Today bestsellerszerzője, a Nyaxia koronái-sorozat írója. A Publishers Weekly és az Elle oldalán is szerepelt, könyveit a Marie Claire, a Popsugar, a Library Journal, valamint a Vulture is véleményezte. Olyan regényeket ír, amik az epikus fantasy cselekményt óriási adag romantikával vegyítik. Férjével, fiával és egy igen szkeptikus macskával él Rhode Islanden.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.carissabroadbentbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez a könyv egy mestermű. Már az első oldaltól magával ragadott, és mire a végére értem, lélegzet-visszafojtva, érzelmileg összetörve és rögtön a folytatásra várva tettem le. Ez azon ritka művek egyike, amely tökéletesen ötvözi a sötét fantasy világát, a nagy tétet, az összetett karaktereket és a lassan kibontakozó románcot, amely minden egyes pillanatával vágyakozást ébreszt az olvasókban. Broadbent olyan világot alkotott, amely egyszerre hátborzongatóan gyönyörű és mélyen veszélyes.”

Amazon

„Ez a Nyaxia koronái-sorozat eddigi legnagyobb ívű és legambiciózusabb része. Egyfajta szerelmes levél az összes karakterhez, akikkel eddig találkoztunk. Nevek említése nélkül csak annyit mondok: volt katarzis, voltak könnyek. Örömteliek vagy fájdalmasak? Ezt már neked kell kiderítened.”

Goodreads

„Igazán csodálatos élmény volt ez a regény. Főhőseink, Mische és Asar olyan karakterek, akikhez a leginkább tudtam kapcsolódni. A szerző egy teljes utazásra vitt minket Mische történetén keresztül. Ez a kötet még a korábbinál is több akciót tartogat. Annyi ellenségük van, hogy néha nehéz követni, éppen ki üldözi őket! Ritkán szurkoltam ennyire egy párnak, mint nekik!”

Barnes & Noble

Dream
válogatás

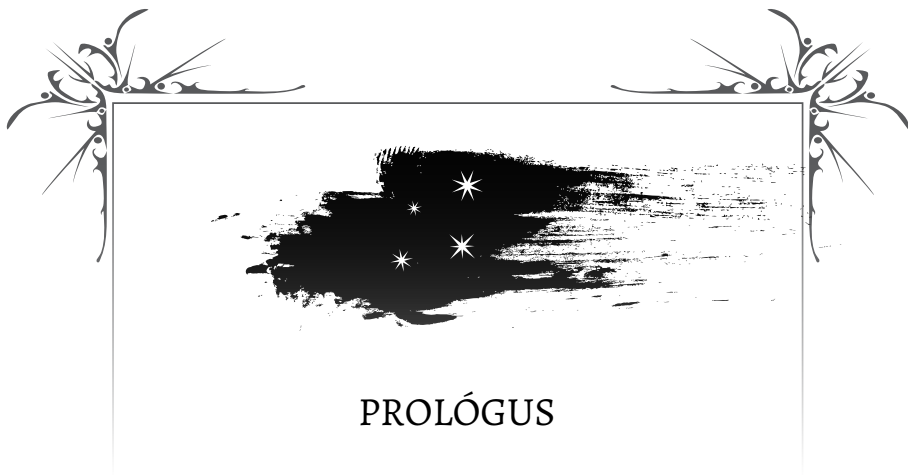
CARISSA BROADBENT

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE
& FALLEN
THE KISS
DUSK
OF
A BUKOTTAK
ÉS AZ ALKONYAT
CSÓKJA

— részlet —

Dream
válogatás

PROLÓGUS

Ez a mese arról szól, hogy valaki, aki elbukott, fel-emelkedik.

Réges-rég meséltem nektek egy kiválasztott lányról, aki a sötétségbe hullott. Most egy olyan fiú történetét mondom el, aki ebben a sötétségben született.

Létezése sok generáció hibáinak terméke volt. Egy elhagyatott szigeten született, annak a vámpírkirályságnak a partjainál, amelyen egy napon talán ő fog uralkodni. Már fiatalon megtanulta, hogyan gondoskodhat a saját túléléséről: mókusokat és halakat ejtett el, és a vérükből táplálkozott, bár nagy ritkán, ha épp véletlenül arra tévedtek, emberek véréit is megkóstolta. Apró fiúcska létére nagyon is értett a halálhoz.

Akár az egész életét is leélhette volna így, ha története-
sen nem hercegi sarj.

Egy éjjel, amikor a fiú nyolc éves lehetett, idegen érkezett a partra. Kezét finom szabású, de egyszerű fekete köpenyének zsebében tartotta, miközben szemügyre vette az előtte elterülő tájat: a mocsaras erdőt, az ingoványos talajt, a borostyánnal borított kőromokat.

A fiú a nádasban megbúvó rejtekhelyéről figyelte. Azonnal érezte, hogy a férfi nem hasonlít senkihez, akivel korábban találkozott, bár nem tudta volna megmagyarázni, miért. Közelebb kúszott, egyre közelebb, de óvatosan, hogy rejtve maradjon.

A férfi meg sem moccan, egy árnyakból álló csáp mégis körülfonta a fiú lábát, és kirángatta a nyílt terepre.

A fiú a hátára esett: nagyot csattant a sárban. A férfi közömbösen nézett le rá, míg a vékony, sötétségből szőtt ujjak a vállára, karjára, kezére tekeredtek.

A fiú korábban is játszott a mágiával. Tudta, hogyan csábítsa magához a fiatal halászokat, akik alkalmanként megfordultak ezeken a partokon, hogyan csillapítsa félelmüket annyira, hogy megkaparinthassa őket. Tudta, hogyan kell megnyugtató szavakat suttogni az erdőben megszelídített rókáknak, akikkel sokkal kedvesebben bánt, mint az emberekkel. Mindig észrevette, ha valaki figyelte, és az árnyak valahogy mindig pontosan ott jelentek meg, ahol szüksége volt rájuk.

De ilyen mágiát még soha nem látott. Olyan varázslat volt, mint maga a hatalom.

– Kelj fel! – szólt rá a férfi.

Kelj fel! Kelj fel! Kelj fel!

A fiú felállt, mielőtt még felfogta volna, mi történik.

A férfi jeges, világos szemmel mérte végig.

– A király küldött érted – közölte.

A fiú csendes volt, óvatos. Anyja gyakran beszélt neki koronákról és királyságokról.

Király vagy – állította. És az én vérem tesz téged azzá.

A férfi lehajolt, és kecsesen leült egy kő szélére, hogy a gyermekkel egy magasságban legyen.

– Apád vére sem megvetendő – szögezte le szórakozottan, mintha hallotta volna a fiú kimondatlan gondolatait.

– Azért küldött, hogy visszavigyelek.

A fiút számtalanszor figyelmeztették a származása veszélyeire. Anyja lefekvés előtt meséket olvasott neki meggyilkolt hercegekről, Olyan törvénytelen királyi sarjakról,

akik éppen úgy, mint ő, azért haltak meg, mert vagy túl erősek, vagy túl gyengék voltak, túl hatalomvágyón viselkedtek, vagy éppen ellenkezőleg: túlságosan kerülték a hatalmat.

Király vagy – mondaná az anyja. *Élj elég hosszú ideig ahhoz, hogy megszerezd a koronát!*

Futnia kellene. Az anyja pontosan az ilyen helyzetekre készítette fel.

A fiú hátrafelé mozdult. Arra számított, hogy a férfi utána ered, de az nem tett ilyet.

– Elmehetsz – mondta nyugodtan. – Várni foglak.

– Meg fogsz ölni.

A fiú hangja halk volt és gyenge, mivel ritkán használta. Nem beszélt túl gyakran.

– Nem foglak megölni.

A fiú nem hitt neki.

– Igazat mondok – erősködött a férfi. – De bölcsen teszed, ha nem bízol bennem.

A fiú nem tudta, hogyan fogalmazza meg a kifogásait.

– Arra gondolsz, hogy sok rosszabb dolog is létezik, mint maga a halál – mondta a férfi, megválaszolva a ki-mondatlan kérdést. – Nagyon bölcsen gondolod. Igen, fiam. Őszintén mondom, hogy nem foglak megölni. De ha a könnyű igazságok mellett a nehéz igazságokat is hallani akarod, azokat is elmondhatom. Ha önként velem jössz, meg fognak vizsgálni. Apád úgy véli, hasznos eszköz lehetsz potenciális örökösként. Ha bebizonyítod, hogy így van, soha többé nem éhezelsz majd. Ágyban alhatsz. A legcsodálatosabb emberi vérrel táplálkozhatasz. Szép ruhákban járhatasz. És addig szolgálod a koronát, amíg már nem lesz rád többé szüksége.

– Mi lesz, ha már nincs rám többé szüksége?

– Akkor elveszük belőled magunknak, ami használható, a többit pedig eldobjuk.

Nem fenyegetés volt. Egyszerű tényként közölte. A fiú nagyra értékelte ezt, noha a félelem tarkón legyintette.

– Most is ezt tennéd, ha elmenekülnék? – kérdezte.

– Ma éjszaka nem. Talán valamikor máskor, ha apád kiadja a parancsot. De én nem ismerem olyan jól ezeket a földeket, mint te. Talán elég messzire futsz, és elég gyorsan ahhoz, hogy békén hagyjalak. Vagy az is lehet, hogy apád elveszti az érdeklődését irántad, és visszahív, hogy megöljek valaki mást. – A férfi elmosolyodott. A szeme nagyon öreg volt, bár az arca fiatal. – De én tudom, hogy nem fogsz elfutni.

Igaza volt. A fiú nem akart elfutni.

– Mitől vagy ennyire biztos benne? – kérdezte.

– Mert úgy nézel erre, ahogy egy éhező vámpír néz a vérré.

A férfi kinyitotta a tenyerét, árnyék bontakozott ki belőle. A fiú szíve megdobbant a látványtól.

– Nem ajánlok neked könnyű életet – mondta a férfi. – Az életedet az alapján ítélik majd meg, hogy mennyit ér a vér, amelyet kiontasz. Apád megparancsolta, hogy jöjjek ide, és mondjam el neked: egy nap király lehetsz. Talán az lesz, de valószínűbb, hogy apád megöl, ha túl erőssé válsz, vagy a testvéreid teszik meg ugyanezt, ha úgy döntenek, hogy nem vagy elég erős. Több áldozatot kell majd hoznod, mint amennyit ma el tudsz képzelni, és csak egy esélyed lesz arra, hogy cserébe valaha is korona díszítse a fejedet. Én azonban valami sokkal értékesebbet ajánlok, mint egy korona.

A fiú habozott, mielőtt megkérdezte:

– Mit?

– Hajnalonta elrejtőzöl a függöny mögött, és kinézel a világra, amikor a napkelte vörösre festi. És néha érzed, ugye? Azokat a titkokat, amelyek a ködben rejtőznek a fény és a sötétség között. A könyvek semmit sem érnek, fiam. Semmit. Azok a dolgok azonban, amelyeket akkor fogsz látni, ha megtanulsz ezen az úton járni, elvarázsolnak majd.

– *Varázslat* – mondta a fiú, mire a férfi hirtelen és hevesen felnevetett.

– *Varázslat* – köpte a szót. – Varázsolni bármelyik vámpír képes. Nem az ilyen, mindenki által hozzáférhető adottságokról beszélek. Halálszagod van, fiam. Vágd ki a szívedet érte, és cserébe tiéd lehet a világ. Tudod, mit jelent, hogy minden ismeretlent meghódíthatsz? Azt jelenti, hogy félelem nélkül élhetsz. Gondolj csak bele! Az maga a *szabadság*.

A fiú hallgatott.

A férfi a legtitkosabb álmait mondta ki. A gyerek tudta, hogy ezen a nedves földterületen akár örökké is képes lenne tovább létezni. De mivégre? A következő halász teteme miatt? A következő korty romlott halvér miatt?

A fiú nem vágyott dicsőségre. Koronára sem vágyott.

De szabadságra igen.

A férfi szeme úgy csillogott, mint alkonyatkor a csillagok.

– Mondd meg nekem, ifjú herceg – folytatta. – Melyik lesz a következő lépés ebben a táncban?

Vannak pillanatok, amelyek örökre bevésődnek az emlékezetünkbe, még akkor is, ha vámpír mértékkel, évszázadokkal mérjük az időt. A fiú mindenre emlékezni fog ebből a percből. És mégis... milyen sokat változtatnak az árnyékok a múlton, attól függően, milyen fény vetül rájuk a jelenből nézve! A fiú – a férfi, a herceg, a király – évekig úgy tekintett erre az éjszakára, mint a megváltás órájára.

Csak évszázadokkal később értette meg az igazságot.

Akkor ugyanis azt hitte, hogy az áldozat, amelyet majd meg kell hoznia, vért és beleket jelent, és könyörgéseket, amelyek emlékét soha nem fogja tudni kitörölni az elméjéből. Úgy gondolta, hogy az áldozat, amelyet meg kell hoznia, a testén megmaradó, a lelkén pedig ott lévő, de láthatatlan nyomokat jelenti majd.

De tévedett.

Sok évvel később jött rá, amikor már érezte, hogy istenek vére folyik az ereiben, és végre megszerezte azt, amit azon az éjszakán mentora ígért neki – azt, hogy olyan megvilágosodásban lesz része, amely a világ minden sötét

sarkát fénybe borítja, olyan erőben, amelyet soha el sem tudott volna képzelni.

De mit sem törődött mindezzel. Mert elvesztette élete szerelmét.

Vágd ki a szívedet érte!

Abban a pillanatban mestere szavait hallotta. Arra a kisfiúra gondolt. *Fordulj el!* – kérlelné a múltbéli énjét.

De a fiú úgyis mindenképp megfogta volna a férfi kezét. Hiszen a halál elkerülhetetlen.

Ez a mese arról szól, hogy valaki, aki elbukott, felemelkedik.

Ezt számtalan döntéssel tette, lépésről lépésre, évek, évszázadok alatt.

Egy éhező lélek kétségbeesésével tette, aki hajlandó feláldozni bármit – mindent –, csakis azért, hogy legyen egy esélye a megváltásra.

De végül minden alkalommal elbukott.

ELSŐ RÉSZ

HALÁL

ELSŐ FEJEZET

Mische

M*ilyen érzés meghalni?*
Mindenki feltette már magának ezt a kérdést, de talán az akoliták gyakrabban, mint bárki más. Az akoliták a halál megszállottjai – talán azért, mert meghalni egyszerre végső áldozat és végső jutalom: a legnagyobb dolog, amit felajánlhatunk az isteneinknek, és a legnagyobb dolog, amit ők felajánlhatnak nekünk. Senki sem kelthetett nagyobb csodálatot a többiekben, mint azok az akolitusok, akik Atroxus iránti szeretetük lángjában égve hagyták el ezt az életet. Senki sem akart ágyban kiszervenvedni.

Én sem az ágyamban leltem a halálomat.

Hanem az alvilág küszöbén, egy áruló fegyverével a kezemben, amelyet annak az istennek a vére áztatott el, aki nek a világon mindent köszönhettem.

A hamvai és a büntetésképp rám rótt égési sérülések között végeztem.

Egyedül haltam meg, életem szerelmének ordítását hallgatva.

Milyen érzés meghalni?

Vajon fogok rá emlékezni, hogyan válaszoljak erre a kérdésre?

Számtalan gyászolót vigasztaltam misszionáriusként.

Azt tanították nekünk, hogy a halál nem más, mint egy hatalmas küzdelem békés befejezése.

De amikor meghaltam, rájöttem, hogy tévedtünk.

Milyen érzés meghalni?

Amikor meghaltam, egy isten vére tapadt a kezemhez, szerelmem könyörgése csengett a fülemben, és az örök sötétségbe – nem az örök hajnalba – merülés égett bele a retinámba.

Amikor meghaltam, nem úgy éreztem, mintha ez egy hatalmas küzdelem békés befejezése lenne.

Olyan érzés volt, mintha a küzdelem csak most kezdődne.

A FÖLDÖN FEKÜDTEM, és az arcom elé tartott kezemet bámultam. Ezen túl színek vibráltak az ég örökkévalóságában. A bőröm sima és barna volt, és csillogott a halál halvány, áttetsző porától.

Csak bámultam azt a kezét. Olyan élőnek és olyan halottnak tűnt egyszerre.

Pislogtam egyet. Becsuktam a szememet, és pálmafákat láttam, kék eget, fehér homokot. Vostist. A helyet, amely egykor az otthonom volt. A helyet, amelynek valaha átadtam a lelkemet.

Felnéztem.

Az alvilág függött felettem. Kétség nem férhetett hozzá.
– Kelj fel! – szólított egy hang.

Elfordítottam a tekintetem az égről és a kezemről, és a fölém hajoló férfi szögletes arcára tekintettem. A füle mögé simított egy hosszú, szőke hajtincset, miközben firkésző pillantást vetett rám.

Még soha nem találkoztunk ezelőtt – legalábbis nem közvetlenül. De természetesen felismertem. Számtalan festményen láttam. Láttam az arcát megvilágítva Sivrinaj, az

Éj Háza fővárosának sziluettjén. És láttam, ahogy a Rishan katonák lerombolják a szobrát, miután Raihn megölte őt.

Vincent, az Éj Házának halott vámpírkirálya a kezét nyújtotta felém.

– Kelj fel! Úgy hallottam, van még tennivalónk.

Értetlenül néztem rá. Mögötte villámcsapás cikázott át az égen. Csakhogy... nem, nem villám volt. Csak villanások. Növekedtek, szétváltak és felrobbantak, miközben felfedték a sötétség és a fény háborúzó hullámait – lilát, feketét, kéket, zöldet, a galaxisok lényegét.

Zsigerileg emlékeztettek valami nagyon ismerősre, valamire, amitől fáj a szívem, mégsem tudtam hova tenni az egészet.

Megrebbentek a szempilláim.

Egyszer, gyerekként Vostisban elsodort a tenger. Harcoltam és küzdöttem, de valahányszor alámerült a fejem, mindig egy kicsivel távolabb kerültem a parttól. Ami akkor megdöbbenett, az az, hogy milyen csend volt. Szinte békésnek tűnt.

Ilyen érzés volt ez is.

Megtévesztő, veszélyes béke.

– Mische Iliae! – Vincent megragadta a karomat, és kirángatott a hullámok közül. – Nem mehetsz el! Még nem!

Zavartan néztem rá. Mögötte az égen tovább villogtak a repedések.

A repedések, amelyek olyanok voltak, mintha szétrobanna a nap, mert nyílvesszőt döftem annak az istennek a torkába, akit egykor szerettem.

A repedések, amelyek az Asar arcán végigfutó, gyönyörű hegekre emlékeztettek.

Asar.

A név elárasztott. Vele együtt pedig gyötrődő hang emléke érkezett, és az utolsó szavak, amelyeket hallottam.

Állj! Szükségem van rá!

Sokkal inkább ez az emlék térített magamhoz, mint Vincent szorítása. Megütött a durva, zavarba ejtő valóság.

Meghaltam.

Istenek, segítsetek! *Meghaltam.*

Hatalmas erő rázta meg a talajt. Az égen szétnyíltak a repedések, és az átszakadt öltéseken keresztül könnyezve, mint a vér, szárnyas testek buggyantak ki.

Homályosan arra gondoltam, hogy lélekkfalók lehetnek. Lélekkfalók voltak.

De ez a felismerés élesen döfött bele túlterhelt, homályos elmémbe.

Lélekkfalók nem lehetnének itt az alvilágban.

Átcsapott rajtam a sötétség hulláma. Éreztem, hogy hívogat a feledés – az igazi halál öleléssel várt. Hívott a nap.

A tenger illata. A könnyebb múlt békéje.

És annyira, annyira fáradt voltam!

De Vincent közelebb húzott magához.

– Ha elmész, sose talállok meg újra. Bármit is érzel most, az hamis. *Hazugság. Feladatod* van.

Átsuhant rajtam a nővérem emléke.

Ahogy a templomban mellettem térdel. *A halál a végső áldozat. A halál a végső béke. Végzetünk küzdelmének nagyszerű befejezése.*

A nővérem az utolsó emlékemben, ami róla megmaradt – lidércként – Atroxus előtt térdelt, csodálattal telve, miközben én megöltem az istenét.

Elárultam őt.

Hallgattam, ahogy elhurcolták mellőlem a férfit, akit szerettem.

Csak néztem, ahogy a nap örökre darabjaira hull az égen.

Elárasztott a düh. A válasz hirtelen egyértelmű volt.

Mégis milyen választásom lehetett egyáltalán? Már el voltam átkozva.

Morogva megfogtam Vincent másik kezét. Fény söpört el mellettem, de ő kitarzott. Elégedetten vigyorgott.

– Helyes választás – mondta.

Nem értett semmit. Egyáltalán nem volt szó választásról.

De nem maradt időm arra, hogy ezt közöljem vele, mivel mindketten belezuhantunk a sötétségbe.

KINYITOTTAM A SZEMEMET. Felettem lélekfalók száguldottak az égen.

A repedések lassan terjedtek odafent.

A környezetem megváltozott és átalakult. Egy pillanat alatt lépett a kényszag helyébe az óceán, az erdő buja, édes és a jázmin tömjénes, elegáns illata.

Felültem, és a világ a hirtelen mozdulattól elmosódott.

Egy oltár állt előttem, amelyet a nap aranyozott mása díszített: sugarai átszelték a márványpadlót, felette Atroxus szobra magaslott, aki kőkezét kinyújtva, üres tekintettel meredt rám. Valahogy pont annyira tűnt dühösnek, mint az utolsó pillanataiban.

Ez hirtelen nagyon is valódi reakciót váltott ki belőlem.

Bepánikoltam.

Kezemet a mellkasomra szorítottam. Úgy éreztem, mintha a szívem őrült módon dobogna, a tüdőm levegő után kapkodna, de minden csendes volt. Mintha semmi sem lenne a bőröm alatt.

– Furcsa, nem? – kérdezte halkán egy mély hang.

Megfordultam. Vincent karba tett kézzel egy oszlopnak támaszkodva bámulta a ködös tájat az ablakon keresztül.

– Az érzések gyorsan halványulnak – mondta. – Hamarosan egyáltalán nem fogsz rá emlékezni, milyen érzés volt.

– Mi volt milyen érzés? – csuklott el a hangom.

– Élni.

Istenek, hányni fogok!

Azt *kívántam*, bárcsak hányhatnék.

Megpróbáltam felállni, és majdnem felborultam. Nem mintha az izmaim ellenálltak volna, hanem éppen azért, mert nem álltak ellen – a mozgás túl könnyű volt, hiányzott a hús, a gravitáció vagy a testem súlya.

Mert halott voltam.

Halott voltam.

Ez a mindennél szürreálisabb gondolat úgy ötlött fel bennem, hogy közben a Citadella faliszőnyegeit bámultam.

Vincent közömbös pillantást vetett rám.

– A látomások elhalványulnak. A dolgok, amiket itt láatsz, megváltoznak. Úgy tudom, egyesek számára kellembesebbek, mint mások számára. Büntetés vagy jutalom gyanánt, attól függően, hogy az illető halhatatlan lelkét hogyan ítélték meg. Nálad mi a helyzet?

Felnéztem Atroxus arcára: pontosan olyan volt, ahogy az élő istenre emlékeztem: hatalmas, mindent látó, abszolút. Minden olyan valóságosnak tűnt: olyanak, amilyeneknek évtizedek óta látni akartam.

A válasz mégis teljesen egyértelmű volt:

Büntetés.

Tenyeremmel teljes erőből nyomni kezdtem a szememet – olyan erősen, hogy fájnia kellett volna, de nem fájt –, és amikor elvettem a kezemet, eltűnt a korábbi köd.

Már nem a Citadellát láttam.

Csendben bámultam magam elé.

Vincent hangja most hátulról érkezett:

– Mennünk kell... A legjobb, ha nem maradunk túl sokáig egy helyen.

Szavai úgy halványultak el, mint ahogy a homokot mossa el a tenger vize.

Távoli, kísérteties alakokat lehetett látni, ahogy bolyonganak a tájban – és a táj folyamatosan változott: rövid ideig nagyvárosra, elhagyatott síkságra, óceánra, hegyekre és szakadékokra, vérrel átitatott csataterekre és nyüzsgő metropoliszokra emlékeztetett. Millió darabka millió különböző életből. Talán a maguk szomorú módján gyönyörű is lehetett volna, ha nem árnyékolja be mindet a pusztulás.

Repedések futottak át a földön és az égen. Nem, a repedések nem igazán megfelelő szó rá: ennél valami gonoszabb, organikusabb dologról volt szó.

Sebek, amelyekből fekete és vörös valami folyt. Hatalmas szörnyek vánszorogtak a horizonton: tökéletesen kerek szemük tátongó ablakok sokaságának látszott. Lelkeket ragadtak ki a földből, ökölrel tömték őket a pofájukba, túl lassú, túl sima mozdulatokkal.

Rettenetes volt.

– Ez vajon... Én...

Nem tudtam, hogyan tegyem fel a kérdést. A hangom távolinak és üresnek tűnt.

Ismét a szememhez nyomtam a tenyeremet, és alaposan megdörzsöltem. De amikor újra elhúztam a kezemet, az élelem táruló jelenet még mindig ugyanaz volt.

– Mi ez? – kérdeztem.

Vincent úgy nézett rám, mintha teljesen idióta lennék.

– Hát az alvilág.

– Tudom. Úgy értem, mi *ez?* – Ujjammal a látványra mutattam. – Mi ez az egész? Valamiféle látomás? Vagy *valódi?*

Egy pillanatra reménykedni kezdtem – reméltem, hogy talán a személyes isteni büntetésem részét képezte a köd, a szörnyek, a repedések és a villámok.

De Vincent arca alig észrevehetően megrándult.

– Sajnos ez a valóság.

Nem. Ez nem lehet! Az Alászállítás tényleg valahogy így nézett ki, hiszen kétezer éve elhanyagolták, ezért pusztult le. Persze, az Alászállításban voltak lélekfalók, szörnyek és szakadékok, amelyek elnyelték a lelkeket. De az alvilágnak biztonságosnak kellett volna lennie. Az alvilágnak mindentől védve kellett volna lennie. És ez... istenek, ez nem úgy nézett ki, mint ami lepusztult. Nem úgy, mint amit elhanyagoltak. Ez maga volt a pokol. Egyetlen lélek sem lelhetett megnyugvásra egy ilyen helyen, még az sem, aki rászolgált erre.

Némán ráztam a fejemet.

– Biztos tévedsz. Nem létezik...

Ennek a szónak hallatán: *tévedsz*, Vincent hirtelen kihúzta magát. A vérig sértett obitraesi király haragja villo-

gott a szemében. De mielőtt megszólalhatott volna, őrzöngő üvöltés hasított a levegőbe.

Megpördültem.

– Mi volt ez?

– El kell tűnnünk innen! – ragadta meg Vincent a csuklómát, mintha egy zsák lisztet akarna magával húzni. De én mintha gyökeret eresztettem volna, lefagytam a rettegéstől. A távolban, a kopár ködfelhők között, élénkpiros repedések kúsztak át a tájon. A fehér háttér előtt kirajzolódó, távoli, ferde torony összeomlott. A lelkek úgy szóródtak szanaszét, mint pánikba esett hangyák.

A második torony is elkezdett összeomlani, fájdalmas lassúsággal.

Rémülten bámultam.

– Azok *értelmes lények?* – nyögtem ki.

– Azok voltak – mondta Vincent hidegen. – Hamarosan semmivé válnak.

Nem voltam képes félrenézni, mivel a torony kínos lassúsággal omlott össze, számtalan halottat temetve maga alá. A görnyedten gubbasztó szörnyek a romokat fürkészték, és közelebb mentek, hogy összeszedjék a menekülő lelkeket. Az egyik egy egész maréknyit kapott el, és lassan széles pofájához emelte őket, amely mögött csak a fehér semmi izzott.

Újabb dörgés rázta meg a levegőt. Megremegett a föld.

– Segítenünk kell rajtuk! – Ez volt az egyetlen dolog, ami eszembe jutott, de még mielőtt a szavak elhagyták az ajkamat, már tudtam, hogy milyen nevetségesek. Az egyetlen, amit tehettem, hogy ott álltam, és néztem, ahogy még több tucat halott pusztul el.

Vincent durván megrángatta a csuklómát.

– Mozgás! – förmedt rám. – El kell tűnnünk, mielőtt...

Kihúztam a kezemet a markából, és felé fordultam.

– Nem vonszolhatsz el innen anélkül, hogy elmondanád, mi folyik itt!

Vincent ezüstös szemében harag villant, ami eszembe juttatta, hogy az életében ő volt az egyik legkegyetlenebb

vámpírkirály. Egykor ennyi tiszteletlenség elég lett volna ahhoz, hogy a halálba küldjön.

De már halott voltam. Akkor most mi a fenét tehetett volna velem?

– Van pofád így beszélni *velem* – sziszegte –, amikor *te* vagy az oka annak, hogy ez történt?!

Én?

A szám ugyan kinyílt, de szavak nem jöttek ki rajta.

– Gondolod, hogy szívesen csinálom ezt pont *veled*? – folytatta Vincent. – Veled, aki mindent megtett azért, hogy a lányomra tukmálja azt a férfit, aki megölte? Az életben, én...

– Hogy érted, hogy *én vagyok az oka annak, hogy ez történt*?

Vincent hallgatott. Ezüstös szemével tetőtől talpig végigmért, tekintete azt üzentte, hogy egyértelműen kudarcot vallottam.

– Mire emlékszel a halálodból?

A halálom.

A fájdalom felnyársalt – egyenesen a mellkasom közepén égett. Odakaptam a kezemet.

Kardot döftek a szívembe. Egy isten félrelökött. És a tűz...

Meghaltam. Meghaltam. Meghaltam.

Belém vágott az igazság. És ezzel együtt a hirtelen gyász is, amely annyira intenzív volt, hogy legszívesebben összekuporodtam volna a földön.

Valami nedves csorgott végig az arcomon: mintha esne az eső.

Pislogtam, és az utolsó pillanataimat láttam magam előtt. Asar arca az enyém felett. És istenek, a fájdalom a szemében!

Nem eső volt.

Hogyan fájhat a mellkasom ennyire, ha már nem ver a szívem?

Úgy szorítottam rá a kezemet, mintha érszorítóval próbálnám elállítani a vérzést, de hiába.

Mégis éreztem egy kis szilárd szálát valahol abban a fájdalomban. Egy kis éles fájdalmat, ami arra a varázslatra

emlékeztetett, amelyet Asar egykor kettőnk között hozott létre – arra a varázslatra, amely lehetővé tette, hogy kihúzzam őt a rituális körből.

Ragaszkodtam ehhez a szálhoz, amely annyira ismerős volt. A fájdalom annyira *élőnek* tűnt.

– Megöltem Atroxust – sikerült végre kinyögnöm. – És az ég... és Asar... és az istenek... és...Asar könnyei. Shiket pengéje. Tűz mindenütt.

És sötétség. Annyi sötétség.

– Te ölted meg Atroxust – bólintott Vincent, bár a hangja szinte sértődöttnek tűnt, amiért be kellett ismernie, hogy én tettem. – A nap pedig vele együtt bukott le. Végtelen éjszaka vette kezdetét.

Gyakorlatilag kéjesnek tűnt a hangja. Mintha elveszett volna az élvezetben, ahogy elképzelte, mi mindent tudna kezdeni az életében, ha vele történik mindez, és közben megróvóan nézett rám, mert képtelen volt felfogni, hogy lehetek pont én a felelős mindezért.

Nem volt vele egyedül. Szavai még mindig visszhangoztak a fejemben, és képtelen voltam elhinni, amit hallottam.

– Megpróbáltad feltámasztani Alarust – folytatta. – De ehelyett...

– Megmentettem Asart.

Emlékeztem, ahogy kihúztam a rituális körből: hogy mennyire ragaszkodtam a kettőnket összekötő szálhoz, nem voltam hajlandó elengedni.

De az emlékbem egy másik arcot is láttam.

Saescháét, ahogy Atroxus fényében sütkezézik, miközben ragyogva imádja.

– Bizonyos értelemben megmentetted őt – mondta Vincent. – Nem voltál hajlandó feláldozni a lelkét a feltámadás varázslatának. De a varázslat már mozgásban volt. Véget vetettél neki, mielőtt befejeződött volna, de a befejezetlen feltámadás, valamint az Alarus által az alvilág megépítéséhez használt relikviák megsemmisülése olyan terhet rótt az alvilágra, amelyet az nem tudott elviselni. Így...

A minket körbevevő romokra mutatott. Kibámultam a ködbe, és a rettegés elöntötte a lelkemet. Messze, a távolban egy másik hegy is összeomlott lassan. Csendben, magától értetődő módon lelkek százai hullottak alá.

Megráztam a fejemet.

– Nem! Az nem lehet... Nem lehet, hogy...

– De. lehet. Ez a te műved. És ez még csak a kezdet. Minden összeomlik, ha a szeretőd nem tesz valamit ellene.

Újra Vincenthez fordultam. Valahogy, valamilyen oknál fogva azt vártam, hogy ez valamiféle vicc. De teljesen komoly volt.

– Úgy érted, Asar... – hebegtem.

Emlékszem, hogy az istenek elhurcolták. Elrángatták, miközben engem szólólgatott.

– Hol van? Egyáltalán... – Alig voltam képes rávenni magamat, hogy megkérdezzem. – Életben van?

– Abból, amit hallottam, nem csupán életben van, de egy isten hatalmával rendelkezik. – Ismét irigységet éreztem Vincent hangjában. – És csak ennek segítségével tudja helyrehozni az alvilágot, mielőtt az teljesen szétesne.

– Meg fogja tenni!

A szavak könnyen csúsztak ki a számból. Az emlékek olyan éles intenzitással törtek rám – ahogy Asar újra és újra a megrongálódott átjárók fölé hajol, számtalan összetört jelet javít meg, számtalan elveszett lelket vezet haza. És elárasztott a szeretet.

– Ha helyre kell hozni az alvilágot, Asar megteszi. Semmit sem szeret jobban.

Ahogy azonban kimondtam ezeket a szavakat, az arcomra hullajtott könnyei jutottak eszembe, és elrévedtem, vajon igaz-e ez még egyáltalán.

– A Fehér Pantheon börtönében ül – mondta Vincent. – Nem tehet semmit, amíg ott marad. És azt mondták, hogy ha végre akarja ezt hajtani, szüksége lesz rád is.

– Rám?

– Te készítetted a varázslatot, amelynek az erejét köszönheti. Azt mondták, szüksége lesz a segítségedre, hogy

eleget merítsen belőle, és meg tudja tenni, amit meg kell tennie.

Különös, hogy a halottaknak is fájhat a fejük. Megdörzsöltem a halántékomat.

– De... Miért?

Vincent ingerültnek tűnt a kérdésem miatt.

– Én csak átadom az üzenetet. Ne várd, hogy megértsem Árnyszülött trükkjeitek bonyodalmaikat.

Egy új gondolat és egy új kérdéssorozat miatt a homlokomat ráncoltam.

– Átadod az üzenetet – ismételtem. – Vagyis egy isten küldött.

Vincent nem mondott semmit, úgyhogy tudtam: igazam van.

– Nyaxia? – kérdeztem.

Biztosan Nyaxia, nem? Vincent évszázadok óta imádta őt. Miután megnyerte a Kejarit, az ő jóvoltából került fejére a korona.

Egy pillanat múlva azonban Vincent így szólt:

– Nem. Nem Nyaxia küldött.

– Akkor ki?

– Az nem a te dolgod.

– De, az én dolgom. És miért pont *téged*? Nem is ismerlek.

Sértődöttnek tűnt. De még a legjobb pillanataimban sem volt rám jellemző, hogy tapintatos lennék, és most messze voltam a legjobb pillanataimtól.

Vincent vámpírkirály volt. És mit tenne egy vámpírkirály, hogy visszaszerezze a trónját, miután olyan brutálisan elvették tőle? Mit ne tenne bármely vámpírkirály *bosszúból*?

Utáltam, hogy ilyen cinikus vagyok. És mégis.

Vincent bosszúsan kifújta a levegőt.

– Nézd!

Az égre mutatott, ahol az alvilág tótágast álló tükre lógott felettünk. Először nem voltam biztos benne, mit kellene néznom, amíg észre nem vettem, hogy ujjhegyével egy alakot követ nyomon.

Amikor alaposan megnéztem, rájöttem, hogy a fény és a sötétség váltakozása valójában nem véletlenszerű. Össze-
gyűlt a repedések körül, majd olyan formát öltött, amely
a testen keresztül haladó erekre emlékeztetett. Láttam már
ilyen mintákat az Alászállásban.

– Minden struktúrának vannak gyenge pontjai –
mondta Vincent. – Minden sík kapcsolódik a másikhoz; az
istenek földje, a halandók földje és a halottak földje. Ami
itt történik, hamarosan hatással lesz a halandó világra. Már
ha még nem következett be.

Kirázott a hideg. Nem volt szükségem Vincentre ahhoz,
hogy tudjam, hogy fog kinézni. Hónapokat töltöttem azzal,
hogy tanúja voltam az Alászállás lassú összeomlásából fa-
kadó szörnyű következményeknek. A gondolat, hogy ezek
a rémálmok az élők földjére is átterjedhetnek, rettenetes
volt.

– A síkok közötti határok egyes helyeken vékonyab-
bak, mint másutt – folytatta Vincent. – És az egyes vám-
pírkirályságok ezen nyomáspontok köré épültek, pontosan
a nekik köszönhető hatalom miatt.

Most már értettem.

– Mint például az Éj Háza.

– Évszázadokat töltöttem a királyságom felépítésével.
Halott vagyok vagy sem, nem hagyom, hogy összeomoljon!

Hát persze hogy az egész a királyságáról szólt. De en-
nek a felelősségnek a pusztá nagysága súlyosan nehezedett
a vállamra. Megszédültem, ezért hátradőltem, és fejemet
a kezembe hajtottam.

– A szeretőd keresni fog. Azt mondták, vigyelek a fá-
tyolhoz.

Asar.

Megtalállak.

Eskü volt, amely a lelkemig hatolt. Még most is érez-
tem. De a szívem belefacsarodott. A bánatba és a kapcsola-
tunk kísértetének gondolatába.

Hazudtam neki. Azt terveztem, hogy elárulom. És noha sikerült megmentenem őt – és az összes vámpírt –, a világot így is a halál küszöbére sodortam.

Saescha arca jutott eszembe.

De aztán arra gondoltam, hogyan nézett a bőrömrre Asar, noha az a legnagyobb szégyenem nyomait viselte: mintha még mindig méltó lenne az imádatra.

Nem volt számomra ismeretlen dolog, hogy valamilyen isteni küldetés részese legyek. Életemet a hitemnek szenteltem. Testem és lelkem minden részét odaadtam neki, szó szerinti és jelképes módon egyaránt. De végül az az isten, akinek az egész lényemet felajánlottam, kész lett volna gondolkodás nélkül lemészárolni a fajomat.

Lelkem egy kis része belerokkant ebbe, még most, mindezek után is.

De a nagyobb részem mégis inkább dühöt érzett.

Az alvilág felé fordultam. A szenvedés tengere felé.

Millió láthatatlan lélek kiáltását hallottam – mondta egyszer Asar. *Szükségük volt valakire.*

És most rám volt szükségük.

Neki volt szüksége rám.

Vincentre néztem.

Nem azt vártam a haláltól, hogy a világ megmentésére irányuló küldetés lesz belőle, amelyet egy barátom halott apjával szövetségben kell végrehajtanom.

– Mondd el, mit kell tennünk!

MÁSODIK FEJEZET

Asar

Az, hogy a vámpírok az igazi sötétségben is látnak, nem több mítosznál.

Akár a macskák, a vámpírok is látnak szinte minden esetben, feltéve, hogy a körülmények valóságosak. Csak egy egészen apró fényforrásra azért szükségünk van – nem számít, milyen csekély. A hold visszaverődésére vagy a csillagok ragyogására. A légkör szinte láthatatlan fényességére a horizont felett, amit alsóbbrendű emberi látással képtelenség érzékelni. Egy nagyon apró fény is elég ahhoz, hogy megvilágítsa az egész világot.

Az igazi sötétség nagyon ritka. A legtöbb vámpír soha nem tapasztalta, és soha nem is fogja megtapasztalni.

De én nem tartoztam közéjük.

A mentorom, Gideon, úgy gondolta, hogy fontos megtanulnom, hogyan működhetek az érzékszerveim nélkül. Szerinte sokkal hatékonyabb képességekre is szert lehet tenni, amelyek nem a látás, a hallás vagy a szaglás lustaságából fakadnak. Amikor gyerek voltam, gyakran napokra bezárt egy sötét, ablak nélküli ládába. Vicces, hogy most, amikor kevésbé vagyok halandó, mint valaha, olyan közel érzem magam törékeny, fiatalabb önmagamhoz.

A cellában, ahová az istenek bebörtönöztek, évszázadok óta először tapasztaltam meg ezt a végtelen sötétséget.

Gideon azt tanította, hogy minden gyengeség erővé válhat, ha képesek vagyunk elfogadni. A legtalálékonyabb elmék a semmit is képesek lennének pengévé élezni, ha más nem állna a rendelkezésükre.

Igaza volt. És itt, a halandóság és az isteni lét között, belenyúltam a sötétségbe, és egyetlen emlék fenőkövével csiszolni kezdtem magamat.

Mische halála.

Életében a bőre fahéjillatú volt. De amikor a végén a karomban tartottam, csak a hamu illatát lélegeztem be. Szinte felismerhetetlen volt, a bőre elszenesedett, szeplőit a vére borította. A szeme azonban ugyanolyan volt, mint mindig: mézbarna, arany és borostyán.

Megölt egy istent. Emiatt legendákban fogják megénekelni.

De a nő, akit a karomban tartottam, nem legendabeli hősnek tűnt.

Hanem halandónak. Törékeny volt, és alig pislákol, mint egy elfojtott láng.

A sötétségben újra és újra megtapasztaltam ezt a végső ölelést. Aztán az istenek elszakítottak tőle. Végignéztem, ahogy Shiket, az igazság istennője közömbösen átdöfi a kardját Mische mellkasán. Mintha nem lett volna több, mint valami kártevő, amelyet el kell pusztítani.

Nem tudtam, mióta vagyok itt. Hetek, vagy talán hónapok óta. Éreztem az isteni lét furcsa, ismeretlen keveredését a mellkasomban. Mische elkövette azt az önzetlenségből fakadó, dühítő tettet, amelyet nem érdemeltem meg: kihúzott a feltámasztó körből.

De valami mást is kihúzott velem együtt. Alarusnak, generációkkal ezelőtt eltemetett ősmennek egy részét, aki most a véremben élt. Az istenség magját, amely a lelkemben csírázott.

Azonban egyik sem számított annyira, mint az emlék, hogy Mische testét Shiket pengéje átszúrja. Újra átéltem, újra meg újra.

A karom fáj a béklyók miatt. A csuklóm, a bokám és a nyakam köré tekert láncok az isteni fény minden impulzusánál megégettek. Minden alkalommal egyre rövidebbek lettek, ha rosszul viselkedtem, mostanra már moccanni sem tudtam. Egy zsíros hajszálam az orrom hegyét verdeste, és szörnyen viszkett.

Felemeltem a fejemet, izmaim meggyötörten tiltakoztak, miközben ajtó alakult ki előttem. A fény zavaró volt, és kellemetlenül tudatosította bennem a fizikai formámat.

Két hosszú, fehér ruhát viselő alak állt előttem. Őrszemek.

Erőteljes testalkatuk jól láthatóan kirajzolódott a ruháik alatt, pedig azok nem árulták el, hogy férfiak vagy nők. Hajukat csuklya, arcukat csiszolt aranymaszk rejtette el, amelyeken semmi jellegzetességet, díszítést, tökéletlenséget nem fedeztem fel.

Ahogy közeledtek, megláttam torz tükörképemet a maszkok csillogó felületén – koszos és sovány voltam, végtagjaimat kifeszítették a márványlapon. Úgy néztem ki, mint egy hulla az egyik rituálém közepén. A gondolat majdnem megneveltetett, bár nem igazán értettem, mi ebben a vicces.

Ezúttal két Őrszemet küldtek. Ez, be kell vallanom, némi elégtétellel töltött el.

Kezdetben olyan szárnyas lények vigyáztak rám, akik az isteneket inasként szolgálták itt, Ysriában. De ők szolgák voltak, nem harcosok. Négyet megöltem közülük, mire az istenek úgy döntöttek, komolyabb őrségre van szükségük. Ekkor kezdtek Őrszemeket küldeni: ezek Shiket isteni katonái voltak. Embernek születtek, de halálukban arra szánták őket, hogy halhatatlanságra tegyenek szert, és az igazságosság őrzőiként szolgálják őt – vagy legalábbis azt őrizzék, amit Shiket „igazságosságnak” tartott. Korábbi önmaguk puszta vázaiként nagyobb pusztulásnak voltak

kitéve, mint a legrosszabb állapotú lidércek, akikkel az Alászállás során találkoztam. Shiket a legnagyobb harcok közül, akik követték őt, csak néhány kiválasztottnak ajánlotta fel a lehetőséget, ami megtiszteltetésnek számított.

Állítólag. Nekem szörnyű üzletnek tűnt. Add fel a lelket a végtelen, de nem teljes életért cserébe. Töltsd az örökévalóságot az istenek piszkos munkájának elvégzésével, ahelyett, hogy békét találnál a halálban. Az Őrszemek talán civilizáltabbnak tündek, mint a lidércek, de ugyanolyan elveszettek voltak.

De hát vannak, akik soha nem lelik meg a békéjüket a halálban. Egyesek nincsenek felkészülve arra, hogy szembenézzenek önmaguk igazságával, mások pedig még mindig nem hajlandók elhinni, hogy a halál maga az örök élet. Nem sajnáltam a tudatlanokat. Különösen azokat nem, akik *őt* szolgálták.

Az istennőt, aki felnyársalta Mische-t, majd félredobta, mint valami hulladékot, de még mindig volt hozzá gyomra, hogy azt állítsa: az *igazságot* képviseli.

Nem haragudtam. A harag a bolondok érzelme. Lasúvá és hülyévé tesz.

Én gyűlöletet éreztem. Hideg, éles, pontos gyűlöletet.

Az Őrszemek elkezdtek meglazítani a csuklóm körüli bilincseket. Arany kesztyűt viseltek, amely kifinomultabb volt, mint bármi, amit halandók készíthettek volna. A vállam tiltakozásul jajgatott, amikor levették az egyik láncomat, és a kezem holt súlyként hanyatlott le. Hosszú idő telt el azóta, hogy a magam erejéből mozgattam volna a testrészeimet. A másik csuklóm is kiszabadult, de mielőtt megmozdulhattam volna, az Őrszemek a testem előtt összebilincseltek a kezemet.

Az egyik felemelte arctalan fejét, és megérintette a láncokat. Kín lövellt végig a csuklóimon, amikor fény öntötte el az arcomat. Fájdalmamban a fogaimat csikorgattam.

– Istenfény – mondta a két Őrszem közül a kisebbik. Hangjuk sziszegő volt, mintha egy visszhang visszhangjából származna, amely elrejt minden nyomot arról, kik

voltak valaha az életben. – Talán van egy csepp isteni esszencia a vérvonaladban, de a tested még mindig többnyire egy elátkozott teste. Ne feledd, hogy továbbra is sebezhető vagy az Igazak fényével szemben, vámpír!

Nem szeretem, ha ennyire lekezelően bánnak velem. De nem mondtam semmit. Félték tőlem. Éreztem az izzadásuk szagán. Mindannyian tudtuk, hogy tudom, és mindannyian tudtuk, hogy ez azt jelenti, hogy már nyertem is.

Lenéztem a kezemre, ahol a húsom felhőlyagzott a forró fém alatt. Azon alkalmakkor, amikor Őrszemeket küldtek hozzám, azért tették, hogy kihallgassanak, vagy hogy min-tát vegyenek belőlem az istenek kísérleteihez – egy hajtin-cset, egy darabka bőrt, egy fiola vért. De ez az első alkalom, hogy kivittek a cellámból. Érdekes.

– Sétálni megyünk? – A hangom rekedt volt, mert olyan sokáig nem használtam.

Az egyik Őrszem az ajtó felé tolt.

– Talán végre úgy döntöttek, hogy kivégeznek, isten-gyilkos.

– Nem vagyok istengyilkos.

A kettő közül a magasabbik felnevetett. Kellemetlen hang volt, reszelős halálhörgés.

– Csak a gyáva vallja magát ártatlannak a hóhéra előtt. Hirtelen megtorpantam.

– Nem vallom magamat *ártatlannak* – sziszegtem. – Csak nem szeretném elbitorolni ezt a megtisztelő címet. Nem én öltem meg Atroxust. Mische Iliae tette, és megérdemli, hogy a nevét felírják a csillagokba.

Az Őrszem gúnyosan felnevetett.

– A csillagok már elfelejtették a kurvádat, bukott vámpír.

Talán az volt az oka, hogy az istenek földjén voltam, vagy talán az, amit Mische tett velem, amikor kihúzott ab-ból a szertartásból. De más érzés volt a testemben lenni, mint korábban, mintha az elmém és az izmaim közötti el-lenállás elvékonyodott volna.

Gyorsan mozdultam.

Az egyik pillanatban az Őrszemek még a cellám ajtajához vezettek, a következőben pedig már a helyiség másik végében álltam, ujjaimmal az egyik Őrszem vállába kapaszkodva, egy oszlophoz szorítottam őt. Pókhálószerű repedések vették körül. A csuklómon és a bokámon lévő láncok égően felizzottak. De a fájdalom nem számított.

– Az Igazak világosságára! – üvöltötte a másik Őrszem.
– A Fehér Pantheon parancsolja, hogy állj le!

Arany maszkja visszatükrözte az arcomat, a fém görbületében torznak tűnt. A tekintetem üres volt, a bőröm sápadt, hegeim brutálisan szembetűnőek. Bal szemem tintafeketének tűnt, árnyak ömlöttek belőle.

Az egyik kezemet az Őrszem páncélja alá dugtam, és rámarkoltam a nyakára. Nem éreztem ott bőrt, csak fémet. Halandó múltjuk olyan messze volt! Minden tőlük telhető megtettek, hogy erőszakkal megszabaduljanak tőle.

– Van bátorságod azt állítani, hogy tudod, mire emlékeznek a csillagok? – vicsorogtam. – *Neked?* Egy lénynek, aki eladta a lelkét, hogy elfelejtse, mi volt egykor?

– Szállj le rólam! – vicsorgott, miközben a társa megrántotta a láncaimat. – Nem ölheted meg a Fehér Pantheon Őrszemét!

A félelem szikrája most mégis sokkal fényesebben ragyogott. Nem, egy halandó nem tudna megölni egy Őrszemet. De halandó voltam egyáltalán?

Nem tudtam. És ők sem. A fémmaszk alatt lévő lény az esélyeit mérlegelte.

– Megölni téged – ismételtem gúnyolódva. – Ostoba vagy, ha azt gondolod, hogy a halál a legrosszabb, amit neked adhatok.

A másik Őrszem a nyakam köré hurkolta az izzó láncot, és meghúzta. A fájdalom még nekem is túl sok volt. Elengettem a társát, és hátrébb léptem.

Az Őrszem a nyakához kapott, miközben az oszlopnak támaszkodva az egyensúlyát kereste.

– Olyan könnyű provokálni a fajtádat. A legegyszerűbb ugratásra is megbolondulsz. *Mozgás!*

Hirtelen meglöktek, én pedig továbbmentem.

Kurvának nevezték. Olyan unalmas, otromba sértés volt. Azt hitték, hogy *emiatt* kaptam fel a vizet?

Lekurvázni Mische-t egy dolog. De azt állítani, hogy a nő, aki szó szerint megváltoztatta az isteni világ menetét, aki számtalan életet mentett meg, és számtalan lelket megérintett, valaha is *feledésbe merülne*...

Soha! Mische Iliae-t az idő csontjai fogják megőrizni, tudtam ezt, mert ha kell, a saját véremmel írom meg a történetét.

Nem végzett még ezzel a világgal. Csak a tudatlanok hitték, hogy a halál a vég. És számára biztos, hogy nem az.

De befogtam a számat, és mentem tovább.